

A sikerélmény príma üzemanyag

Lakatos Levente írot Szabó Tibor Benjámin kérdezi

LoveClub című regényed megjelenése után látványos életmódváltást hajtottál végre. Mi serkentett a változtatásra, mi volt mögötte a gondolat, felismerés?

Mikor cirka két évvel ezelőtt, közös megegyezéssel elváltam az akkori munkáltatómtól, és ezzel vége szakadt az életem egy tíz éves periódusának, úgy határoztam, ameddig csak lehetőségem adatik, munkavállalóként szeretnék a médiától minél távolabb maradni. Tervezgettem már, hogy felhagyok a bulvárral, sokkal inkább érdekelt a könyvpiac, mint az újságírás, mégsem mertem lépni. Bátortalanságomban nyilván az anyagi bizonytalanság is közrejátszott. Amikor aztán a sors helyzetbe hozott, azt mondtam, bármennyire is félek, belevágok. Komoly áldozatokat hoztam, lemondásokat tettem, és célokat tűztem ki magam elé. Megtanultam, hogy nem másoknak, hanem saját magamnak bizonyítani az élet legnehezebb feladata, pláne, ha közben a maximalizmusomat is meg akarom őrizni. A testedzés is nagy kihívás volt, egy kiadós akaraterő-tréning. Nem akarok álszentnek mutatkozni, tagadhatatlanul legyezi a hiúságomat, ha megdicsérnek, a legnagyobb öröm mégis a tudat, hogy megvalósítottam. A sikerélmény príma üzemanyag. (nevet) Ezért is ösztönzőm az olvasóimat arra, hogy merjenek komoly erőfeszítést igénylő célokat kitűzni maguk elé, mert nem csak üres frázis, hogy a befektetett munka és idő előbb, vagy utóbb, de meghozza a gyümölcsét. Legyen szó egy álom valóra váltásáról, egy rossz szokás elhagyásáról, egy dagadó bicepszről, vagy egy regény megírásáról, az eredményhez vezető út hasonló.

Szembetűnő, mekkora energiákat, időt és figyelmet fordítasz az olvasókkal való személyes, napi kapcsolattartásra. Mennyire nehéz/könnyű menedzselni azt a helyzetet, amikor sok ezer ember gyakorlatilag barátként tekint rád.

Amikor elhatároztam, hogy teljes vállszélességgel az írásnak, illetve az azzal járó ügyeknek szeretném szentelni az életem, az első felismerést az jelentette, hogy szórakoztató-irodalmi szerzőként létezni rendkívül összetett, már-már skizoid állapot. Olyan területeken kell helytállni, melyek nem csak különbözőek, hanem gyakorlatilag összeférhetetlenek. A magányos és elborult alkotási folyamat mellett az olvasókkal folytatott kommunikáció csak egy kis szeletkéje a napi rutinnak. Egyik felem a szöveg tiszteletére esküszik, a másik pedig arra, hogy teljesítményalapú munkát kell végeznem, ha nem akarok éhen halni. Ez a kettősség mentálisan elég megterhelő, én azonban mindkét területet szeretném a

képességeimhez képest a lehető legjobb minőségben művelni. Nem félek kísérletezni, és igyekszem minél előremutatóbb ötletekkel előrukkolni. Azt hiszem, hogy éppen a befektetett energia az, amiért sokan azt feltételezik, hogy mögöttem egy csapatnyi, szorgosan munkálkodó ember áll, ami azonban nem fedi a valóságot. Egy szakmai segítőm van, aki amellet, hogy kifejezetten inspiráló személyiség, egyfajta előszűrő, mert hajlamos vagyok elragadtatni magam. És természetesen ott áll mögöttem az Ulpius-ház, ahol leginkább a könyvmegjelenésekre koncentrálnak velem. Szóval, az a csapat, amit hátszélnek képzelnek, gyakorlatilag két emberre, közülünk is leginkább rám koncentrálnak. Félreértés ne essék, attól függetlenül, hogy sokat dolgozom, nincs kényszeréreztetem. Szeretek az olvasóimmal is kommunikálni, hiszen mind ösztönzésben, mind ihlet szempontjából folyamatosan töltönek, de pontosan tudják, van egy határ, amit nem illik átlépniük. A magánéletem csak az enyém, és intelligens olvasói bázisom van, nem próbálnak a privát szférámba furakodni.

Nem félek kísérletezni, és igyekszem minél előremutatóbb ötletekkel előrukkolni.

Egyértelműen látható, hogy a munkád egyben a hobbid is. De mi az a szórakozás, pihenés számodra, ami olyan flow-élményt tud adni, hogy közben nem jutsz eszedbe a munkád?

Nagyon nehéz megfelelő kikapcsolódási lehetőséget találnom, de gyerekkorom óta természetessé vált, hogy folyton pörög, és ötleteket gyárt az agyam. Azt hiszem, lelkiismeret-furdalásom is volna, ha ellustulnék. Nagyon vészterhesen hangzik majd, és azt hiszem, nem is ilyesmi válaszra számítasz, de legfeljebb fizikális fájdalom hatására kapcsol ki az agyam. Szóval, számomra a testedzés tökéletes kikapcsolódás, hiszen a „ha nem fáj, nem fejlődés”-elven haladva rendre szétkínzom magam. (nevet)

Áprilisban megjelenő, *Aktus* című regényed egy táncterapeuta és páciense szenvedélytörténete, az ajánló szerint szigorúan 18 éven felülieknek. A szex vagy az erőszak miatt piros karikás?

Stílusban az *Aktus* eddigi legvisszafogottabb regényem, lelkileg viszont a legkegyetlenebb. Szóval nem pofán ver, hanem a nyakadra jár. Egyébként az eddigiek közül az *Aktus* a legnagyobb volumenű munkám, a szokásosnál több szereplővel, és hosszabb idővel dolgozom, őszintén megvallva, néhány hétig ki is fogott rajtam, ezért nem készültem el vele tavaly. Ahogy már korábban is említettem, kísérletező típus vagyok, új nézőpontokat és dramaturgiai lehetőségeket keresek.

A kortárs európai krimiírók a saját nyelven, saját hazában elért jelentős sikorsorozat nemzetközi pályára lépnek. Foglalkoztat a külföldi megjelenés kérdése? Tervezed, hogy ellátogatsz a nemzetközi könyves eseményekre, vásárokra, hogy megmutasd magad?

Minden szerző vágya, hogy minél szélesebb körben ismerjék a munkáit. Egyre többen hirdetik a felületeiken, hogy e-könyv formában megjelenetek, vagy tervezik az angol megjelenést. Nos, én igyekeztem titokban tartani, hogy tavaly nyár végén, minden e-könyves próbálkozót megelőzve megtettem az első lépést. Mondanom sem kell, nem találtam meg a megfelelő csatornákat... Lényegesen összetettebb feladat ez, mint ahogyan azt a szakmailag legfelkészültebbek is gondolnák. Nem érzem kudarcnak, hogy elsőre nem hullott ölembe a siker, rengeteget tanultam a tapasztalatokból, melyet egy következő körben hasznosítani tudok. Hiszen a cél természetesen továbbra is előttem lebeg, ám a klasszikus, ügynöki munkarendszer esetében szerintem nem működőképes.